UŽ LIETUVOS SAVARANKIŠKUMĄ!

MŪSŲ ŽINIOS

SAJŪDIS

LPS Tauragės rajono taryba

1989 m. kovo 3 d.
Nr. 2

ŠVENTĖ, BET YRA IR KO SUSIMĄSTYTI

KOVO 8-oji. Tarptautinė moters diena. Tą dieną moterys daug kur pasaulyje pasisako už savo teises, jų plėtimą. O tarybinės moterys? Jos tą dieną lyg ir užsimiršta, tik priiminėja sveikinimus ir linkėjimus... Negi neturi ką pasakyti?

Respublikos Žemdirbių Sąjūdžio suvažiavime kalbėjo viena melžėja. Daug kas atkreipė dėmesį į tai, ką ji pasakė. Buvusi su tėvais ištremta į Sibirą. Nusipirko, pasisodino kibirą bulvių, šiaip taip vertėsi — neprapuolė. Auginanti penkis vaikus. Anksti išeinanti į fermą. Nesą kada dukrelei įpinti kaspino į kasą. Vaikai be jos susiruošią į mokyklą. Pernai primelžusi iš karvės daugiau kaip po 6000 kg pieno. Suvažiavimo dalyviai plojo moteriai ir už vaikus, ir už pieną.

Štai kokių mes jų turime: tremtį ištvėrusių, vaikus auginančių, darbui atsidavusių, į suvažiavimus važiuojančių, kad žodį tartų, kad su visais kažkuo pasidžiaugtų, o taip pat pasiguostų, nes tikriausiai nelengvas toks gyvenimas.

Esu matęs, kaip Vilniuje besilanką užsieniečiai užvertę galvas žiūrėjo į moteris, bemūrijančias gyvenamojo namo sienas. Supratau, kad jie tuo stebėjosi, nes tikriausiai jų šalyje moterys statybų pastoliais nevaikšto.

Nereikia nė Vilniaus. Ir Tauragėje turime moterų - statybininkių, moterų - kelių tiesėjų, moterų, daug kur sunkiai dirbančių. Sakome, kad mūsų Statybinų medžiagų gamybos susivienijimas — šauni įmonė. Tikrai, kiek įmanoma, čia rūpinamasi žmogumi. Bet ir mes patys, ir susivienijime besilanką broliškų respublikų turistai mato: sunkiai dirba statikės, nukrovėjos, per pamainą po keliolika tonų produkcijos rankomis perkilnoja.

O mūsų ūkiuose — bene lengviau dirba melžėjos, gyvulių augintojos, kiek jos su kibirais prisitampo, kiek visokių vyriškų darbų atlieka? Parbėgusios ir namuose susitvarko, ir daržus nusiravi, ir savo gyvulius pasišeria.

Kiek jėgų, sveikatos moterims atima eilės parduotuvėse, rūpestis įsigyti reikalingą prekę, noras ką nors pasisiūti, ką nors pataisyti, patekti pas gydytoją, gauti vaistų...

Kovo 8-osios proga moterims pasakoma daug gerų žodžių, išdalinama daug gėlių, dovanėlių. Jos klausosi, jos dėkoja. Bet toji šventė — tik vienadienė. Po visų iškilmių moterį vėl užgriūva rūpesčiai, darbai, vėl ji sukasi kaip voverė rate, nejausdama nei pagerėjimo, nei palengvėjimo.

Deklaruojame vyrų ir moterų teisių lygybę. O ką moterys laimi turėdamos tokias teises?

Džiaugiamės, kad moterys labiau išsilavinusios už vyrus. Bet ar tai padeda joms būti laimingesnėms?

Yra visokių klausimų. Kaip sutvarkyti, pertvarkyti gyvenimą, kad moterims ir mėgiamas darbas, ir šventa motinystės pareiga, ir galimybės džiaugtis būtų realūs, malonūs, optimistiškai nuteikią dalykai.

Gali padėti vyrai? Žinoma. Bet dar daugiau moterims turi padėti valstybė, kol kas jas labai išnaudojanti. Tai, kas padaryta moterų labui, dar nėra tai, ko jos ir mes visi norėtume.

To linkėdami, ir sveikiname Sąjūdžio rėmėjas, šalininkes, visas tauragietes su Kovo 8-ąja.

Bronius JAGMINAS

PATENKINTA LEIDINIU

JAU kelis kartus perskaičiau „Mūsų žinias". Nelaikiau rankose tokio artimo širdžiai leidinio, gal todėl, kad rašo žmonės, kurie gyvena, dirba visai čia pat, gal todėl jis toks reikšmingas man.

Siunčiu Jums savo literatūrinį mėginėlį. Pavadinau jį „Lietuvai daina".

Kokią Tau dainą padainuoti, Lietuva?
Jei Tu — kūdikėlis, norėčiau ant rankų pasupti...
Jeigu vaikas — seną, seną legendą pasekti...
Jei jauna — žaliom savo rankom miškų ir pievų kasas sušukuoti, švariai išplautus upių kaspinus į jas įrišti...
Jei Tu žila — širdy išnešiotą žodį pasakyti...
Jei sulinkusi senutė — atsiremk į mano petį...
O Lietuva, Lietuva!.. Atleisk man užmarštį ir puikybę.
Tai Tu, mane supdama, maldos žodį ir lopšinę, kaip švenčiausią relikviją, į lūpas įdėjai...
Aš išnyksiu. Bet mano žingsnius nuo pirmo iki paskutinio Tu žinosi, Lietuva...
Tavąją pradžią tik nujausti galiu. Pabaigos Tu neturėk kaip galaktika...

Irena KINDERIENĖ

Komunistų partija kreipėsi į rinkėjus

KREIPĖSI du kartus: TSKP — sausio 14 d. („Tiesoje"), LKP — sausio 26 d. („Tiesoje"). Kreipėsi nevienareikšmiškai.

Pirmajame — „ryžtingi posūkiai", „galingi impulsai", „liaudies lūkesčių ir vilčių" įgyvendinimai, himnas garsiajam „homo sovieticus": pertvarką TSKP orientuoja į tarybinio žmogaus protą ir jausmus, tarybinį žmogų patikina, kad ateityje jis gyvens geriau, kad partijai brangi tarybinio žmogaus sveikata, kad ji susirūpinusi dėl ekologinės situacijos, kad ji darys viską, kas įmanoma, kad kiltų tarybinių žmonių gerovė, plėtotųsi tarybinė ekonomika, o vykdomas nusiginklavimas jokiu būdu nepakenks tarybinių žmonių gynybai ir saugumui... Žodžiu, partija kviečia visus „homo sovieticus" dirbti, dirbti, dirbti...

Antrajame kreipimesi jau nebevardijamos socialistinės vertybės. Kiek netikėtai nukrypdama nuo ideilinių „vyresniojo brolio" nuostatų, Lietuvos KP „ateina į rinkimus tvirtai nusistačiusi siekti tikro Respublikos suvereniteto".

Šis kreipimasis istoriškai yra pažangus. Dar prieš porą mėnesių jis, šitoks, būtų neįmanomas.

Tačiau iki visiško liaudies valios atspindėjimo jame dar toli.

Pavyzdžiui, kreipimesi rašoma: „Esame pasiryžę žengti socialistinės teisinės valstybės kūrimo keliu". Tačiau paaiškinama, kad „bet kokiais motyvais pareikštas nenoras laikytis teisėtumo neturi nieko bendro su teisinės valstybės samprata..." Tai reiškia, kad siūlomoje „idealioje" valstybėje neturėsime teisės (bet kokiais motyvais) protestuoti (pareikšti nenorą) prieš įstatymą, nesvarbu kokį — netikusį, pasenusį, antihumanišką...

Toliau kreipimesi rašoma, kad LKP CK laiko pavojingu dalyku maksimalistinius reikalavimus, norą problemas spręsti radikaliai; kad netoleruos tokių reiškinių, kuriuos laikys kenkiančiais pertvarkai. Rašoma: „Šiandien itin pavojingas avantiūrizmas tokių organizacijų, kaip Lietuvos Laisvės Lyga bei panašių, taip pat kai kurių asmenų iš kitų judėjimų ekstremizmas..." — šitokie pagąsdinimai kvepia stiprios teisminės (atseit, „teisinės") diktatoriškos valstybės nostalgija.

Artėja rinkimai į TSRS liaudies deputatus. Pagal „stipraus centro" tolesnio stiprinimo scenarijų steigiamame parlamente mūsų delegacija, geriausiu atveju, savo interesus galės išreikšti mažyčiu propagandiniu triukšmeliu.

Įsijungęs į rinkiminę kovą, Sąjūdis siekia netiesioginių tikslų. Visų pirma, kad išrinktieji būtų vieningi, atstovautų Lietuvai kaip vienas blokas, vienytųsi su Latvijos ir Estijos delegacijomis, kad tas „mažytis" galimas lietuviškų reikalavimų „triukšmelis" neliktų visai nepastebimas.

Antra, kad vadovaujančioji partija nuolat jaustų esančią opoziciją ir darytų nuolaidas visuomenei.

Šioje kovoje Sąjūdžio veikla jau duoda rezultatus. Ne iš dangaus nukrito, ne apvaizda nušvietė partijos vadovų protus, paskelbiant aiškesnę, pažangesnę poziciją nacionaliniu klausimu, kalbos, suvereniteto, konstitucijos, tautinių švenčių, istorijos ir kt. klausimais.

Rinkimai nėra ir negali būti tik „didžių asmenybių suradimas". Rinkimai — tai politinė kova tarp atskirų grupuočių. Tik tokioje kovoje atsižvelgiama į didžiosios daugumos visuomenės norus.

„SĄJŪDŽIO rajono tarybos nariai, aktyvistai kiekvieno pirmadienio vakarą renkasi Centrinėje bibliotekoje, kad pasitartų, susitiktų su žmonėmis. Praeitą pirmadienį jie susilaukė netikėto svečio — Sąjūdžio Seimo tarybos nario, rašytojo V. Petkevičiaus". („Leniniečių balsas" 1989. 2. 25).

Šiame „Leniniečių balso" pranešime yra du netikslumai. Pirma, vasario 2 d. S. Baciuškos atlydėtas į eilinį mūsų tarybos posėdį kandidatas į deputatus V. Petkevičius nebuvo mums netikėtas. Šį susitikimą organizavo Partijos rajono komitetas, iš anksto tai su mumis suderinęs.

Antra, V. Petkevičius, kaip Seimo tarybos nario, įgaliojimai laikinai yra sustabdyti. Todėl mes susitikome su juo, kaip su Partijos rajono komiteto aktyviai remiamu kandidatu į deputatus ir kaip su gerbiamu rašytoju.

Kai kurios susitikime V. Petkevičiaus išsakytos tezės:

— Aš įkūriau Sąjūdį.

— Aš visuomet turėjau savo nuomonę. Niekas neturi teisės man primesti kitą.

— 34 iš 35 Sąjūdžio Seimo tarybos narių klysta pasirinkdami veiksmų taktiką.

— Seimo taryba skaido tautą. (Neina išvien su partija. — red.).

— Jūsų rajono tarybą, kaip ir kitų, koordinuoja 34 Seimo tarybos nariai. Jūs jų klausote. Vadinasi, neturite savo nuomonės. Vadinasi, jūsų veikla nedemokratiška.

— Aš dalyvauju rinkiminėje kompanijoje tam, kad pasitikrinčiau, ar tauta pribrendusi tiesai ir laisvei...

Teritorinės rinkiminės apygardos Nr. 693 septynių rajonų Sąjūdžio tarybos vieningai remia kandidatą į TSRS liaudies deputatus LPS seimo Tarybos narį, stalinizmo nusikaltimų tyrimo komisijos atsakingą sekretorių, vyriausybinės stalinizmo nusikaltimų tyrimo komisijos narį Mečislovą LAURINKŲ.

Kviečiame visus balsuoti už Mečislovą LAURINKŲ!

Tauragės nacionalinėje rinkiminėje apygardoje Nr. 249 buvo užregistruoti kandidatais į deputatus du Sąjūdžio atstovai: Rimantas DALINKEVIČIUS ir Algimantas NASVYTIS. Paskutiniuoju metu abu atsisakė balotiruotis.

Tokiu būdu šioje apygardoje numatome remti kandidatą į deputatus Vladimirą BERIOZOVĄ, LKP CK antrąjį sekretorių. Įtemptoje politinėje Respublikos situacijoje Vladimiras BERIOZOVAS laikosi nuoseklios visuomenės demokratizavimo politikos.

TIES TAURAGE „RAKETŲ NĖRA"

TAIP pavadintas lyriškas O. Aleksos straipsnis „Švyturyje" (1989, vasaris, Nr. 3).

Nėra prasmės polemizuoti dėl naivokos mūsų armijos drausmingumo, kovingumo, idėjiškumo ir pan. reklamos. Šypseną sukelia kitkas — slaptumo mitas. „Juk neįprasta slaptoje, stropiai saugomoje bazėje laukti svečių iš JAV armijos".

Kiekvienas Tauragės pyplys galėjo pirštu parodyti į tą pusę, kur buvo „kruopščiai saugomos" raketos.

Revizijos metu „bazės vadas pateikė kovinių objektų išdėstymo schemą. Amerikiečiai išsitraukė savąją... Schemos sutapo..."

Tačiau tas šveikiškas „ypatingai slaptai" nėra jau toks nekaltai juokingas. Slaptumo statusas leidžia nuslėpti militarizacijos mastą, kariuomenės betvarkę, nelaimingus atsitikimus, nusikaltimus, išvengti viešo jų svarstymo. Toks statusas įteisina visišką kasiuomenės nepavaldumą vietinės valdžios organams.

Kai kurių minčių sukelia ir sakinys: „Inspekcija pasibaigė dalinio viešbutyje, atnaujintame ir apstatytame tauragiškiams padedant". „Atnaujinimas ir apstatymas", trumpai šnekant, buvo nepaprastas ir nepigus. Likvidacijos proga buvo skubiai asfaltuojami bazės keliai ir takai.

Tokia keista likvidacijos programa suprantama. Jei dulkėti, purvini takai, švelniai tariant, „kuklus" interjeras mūsų užgrūdintai armijai yra normalu, tai išlepusiems amerikiečiams galėjo pasirodyti keistai, net įtartinai. Mums sunku nuspėti svečių mintis ir išvadas. Jie lyg iš kito pasaulio. Pavyzdžiui, „nepavyko iki galo išaiškinti svečiams, nusifotografavusiems prie paminklo dviem TSRS Didvyriams", kodėl mūšyje prie Volgos jie savo kūnais uždengė priešo bunkerio ambrazūrą. Svečių supratimu, kulkosvaidžiais ginkluotus dzotus reikia šturmuoti artilerijos, minosvaidžių ar aviacijos pagalba, ne vargšų kareivėlių kūnais.

Vis dėlto mes džiaugiamės, kad ties Taurage pavojingų kaimynų nebėra. Ar dar yra kariuomenės Tauragėje? Tai valstybinė paslaptis.

Gal pirmieji žingsniai į šalies demilitarizavimą įgaus visuotinį charakterį? Tuomet mažiau beliktų „paslapčių", lengviau atsikvėptume, pradėdami gyventi „pagal kišenę".

Julius RAGELSKIS

Atsakymas kai kuriems valdininkams

KAIP gaivi oro banga nuvilnijo „Roko maršas per Lietuvą". Tie, kuriems brangi mūsų protėvų, mūsų vaikų ir anūkų žemė, džiugiai pasitikdavo laukiamus svečius, nešančius viltį ir tiesos žodžius. Tą vakarą Tauragėje apie daug ką buvo kalbėta. Pasakyta ir karčios tiesos, kuri vadinamaisiais stagnacijos metais ir dar anksčiau buvo giliai paslėpta už magiškų žodžių — TARNYBINIAM NAUDOJIMUI.

Suprantama eilinių tauragiškių reakcija, kai jie sužinojo, kokį vandenį geria. Tačiau tie, kurie pajuto padus svylant, paskubėjo tiesai užčiaupti burną. Užuot padėkoję už informaciją, Tauragės sanitarinės epidemiologinės stoties vyr. gydytoja S. Guobužienė ir Tauragės teritorinės vandentiekio ir kanalizacijos valdybos viršininkas V. Naujokaitis rugpjūčio 11 d. rajoniniame laikraštyje „Leniniečių balsas" paneigė akivaizdžius faktus! Maža to, Sąjūdžiui jie atsiuntė raštą, pasirašytą paties rajono vykdomojo komiteto pirmininko A. Ridulio. Jame rašoma (kalba netaisyta): „Mums nesuprantama, ko siekiama pateikiant tokią iškreiptą informaciją, ar pagerinti reikalų padėtį, ar dezinformuoti gyventojus. Mes skaitome, kad darbuotojai, daleidę tokių nepagrįstų teiginių skleidimą, turėtų būti nubausti, o Tauragės miesto visuomenei pateiktas oficialus paneigimas rajoninėje spaudoje".

O, kad tai būtų tik apsirikimas! Visi „Roko maršo per Lietuvą" dalyviai mielai atsiprašytų. Ką gi sako faktai? Ir ankstesnių metų (tai buvo uždrausta skelbti), ir šių metų tyrimų duomenys, kuriuos atliko Vilniaus universiteto Chemijos fakulteto analitikai, rodo, kad Tauragės komunalinio vandentiekio geriamajame vandenyje gyvsidabrio koncentracija svyruoja nuo 0,002 iki 0,009 ml/l (leistina sanitarinė norma 0,0005). Antra vertus, buvo keli pavyzdžiai, kuriuose neužfiksuotas gyvsidabris. Kuriais duomenimis tikėti? Atsakymas yra tik vienas — reikia sistemingai tirti, ir tuo turi būti suinteresuoti pirmiausia patys tauragiškiai. Toliau Lietuvos Geologijos instituto tyrimų duomenimis, Tauragės geriamajame vandenyje yra didelis amonio kiekis (0,77—1,5 ml/l), leistina sanitarinė norma 0,1 ml/l, o ne 2 ml/l, kaip mano S. Guobužienė ir V. Naujokaitis. Taigi vanduo yra užterštas. Kad taip yra, patvirtina ir padidinta permanganatinė oksidacija, kuri svyruoja nuo 2,3 iki 3,6. Tokio vandens negalima chloruoti (Tauragėje chloruojamas), nes tuomet susidaro antrinės koncerogeninės medžiagos — triholometanai. Vandenyje yra padidintas mangano kiekis 0,19 mg/l (leistina sanitarinė norma 0,1 mg/l). Pažadai pažadais, bet geležies kiekis nuo jų geriamajame vandenyje nė kiek nesumažėjo.

Gerbiami Tauragės valdininkai, nejaugi Jums nė kiek negėda? Ne „Roko maršą per Lietuvą" kaltinkit, o kaltų dėl blogo vandens paieškokite pas save.

A. KONDRATAS
Lietuvos Geologijos instituto
Požeminio vandens apsaugos
laboratoriojs vedėjas
J. DAUTARTAS
„Žemyna" klubo pirmininkas

INFORMUOJAME

Nuo šių metų kovo mėnesio respublikoje naikinamos sukarintos tiltų apsaugos komandos. Tame tarpe dvi komandos Tauragė—Tilžė kelyje, kurios iki šiol sėkmingai saugojo nuo diversijų du tiltus per Nemuno senvages. Kiekvienai komandai buvo skirtos 4—5 kambarių patalpos, nemažai pinigų išlaikymui, arklys, ūkiniai pastatai, senoviniai karabinai, apkasai su šaudymo angomis, signalizacija, telefonai ir kitokios priemonės.

Ar brangiai mokėsime už gėles?

ŠIŲ metų vasario 12 d. įvyko Tauragės gėlininkų susirinkimas. Iš 250 narių dalyvavo 168. Jam pasibaigus, kalbuosi su ilgamete gėlininkų draugijos pirmininke Nijole Kisneriene:

J. R. Tad ar brangias savo mylimosioms dovanosime gėles?

N. K. Jei gėlių pardavimo kaina atspindėtų žmogaus, kuriam jas dovanojame, vertę, tai jos pakilimas praėjusiais metais mus džiugintų.

J. R. Kiek suprantau, už didėjantį savo moterų vertingumą vyrai privalo dėkoti naujai sukurtam agrokooperatiniam susivienijimui?

N. K. Taip, likvidavus mūsų draugiją, neteisėtai perėmus mūsų kolektyvinės nuosavybės turtą — gėlių parduotuvę, vien už gėlių pardavimo kainos pakėlimą per praeitus metus naujasis susivienijimas gavo apie 17000 rub. apyvartos prieaugį.

J. R. Bet tai daugiau mūsų, potencialių pirkėjų, „džiaugsmas". Kodėl nepatenkinti gėlininkai?

N. K. Nepatenkinti per didele globa. Mūsų pastatytoje parduotuvėje pardavę mūsų užaugintas gėles, naujieji valdininkai pernai išsimokėjo sau 5000 rub. daugiau, nei už tą patį darbą išmokėdavome mes. Nieko neatsiklausę, jie nurašė priduotų žiedų daugiau kaip už 1000 rub. virš numatyto natūralaus prekinės vertės sumažėjimo normatyvo. Naujieji šeimininkai mums palieka tik 5 proc. nuo pelno, gauto už mūsų gėles. Šitokios sąlygos mums nepriimtinos.

J. R. 1987. 03. 18 Ministrų Tarybos nutarime Nr. 74 labai įsakmiai nurodyta gėlininkystės ir bitininkystės grupių turtą bei lėšas perduoti liūdnai pagarsėjusio agropromo modelio pavyzdžiu kuriamam naujam agrokooperatiniam susivienijimui. Kodėl Ministrų Taryba priėmė tokį priverstinio centralizavimo nutarimą, įkurdama naują nieko neduodantį biurokratinį susivienijimo aparatą?

N. K. Visų pirma, ne tokį jau naują. Ministrų Tarybos nesudaro dievai ar antžmogiai. Buvęs sodininkų draugijos mažai tereikalingos, bet gerokai išpūstas centrinis aparatas pateikė visų draugijų sąskaita sau naudingą reorganizavimo modelį. O Ministrų Taryboje, manau, neįsigilino, nepasidomėjo nei mūsų, gėlininkų, nei bitininkų norais. Tai viena. Antra, nutarime pasakyta, kad mūsų turtas turi būti perduotas ĮSTATYMO NUMATYTA TVARKA. Tvarka tokia — parduotuvė, kaip kolektyvinės nuosavybės turtas, gali būti perduota tik kolektyvo nutarimu. Mūsų kolektyvas jau kartą pareiškė, kad parduotuvės niekam neperduos ir į susivienijimą sutinka stoti tik kaip atskiras juridinis vienetas. Tą patį Jūs girdėjote ir šiandien.

J. R. Šiandien aš išgirdau jūsų vieningą nuomonę ir ryžtą kovoti už savo interesus. Pirmi nedrąsūs žingsniai darant pertvarką lyg ir duoda tam vilties. Tačiau kaip paaiškinti, kad tokio vieningo jūsų kolektyvo nariai nešė pareiškimus, prašydami priimti juos į taip kritikuojamą susivienijimą?

N. K. O, tai tikras detektyvas! Š. m. vasario 6 d. susivienijimo tarybos posėdyje neišsprendėme priešTaravimų. Sutarėme vasario 12 d. (šiandien) sukviesti visuotiną gėlininkų susirinkimą, kuriame bandytume juos spręsti. Tačiau, kaip matėte, susivienijimo vadų čia nebuvo. Jie slaptai paruošė pareiškimų tekstą ir išsiuntinėjo kiekvienam gėlininkui atskirai į namus. Tekstas toks: „Aš..... noriu dalyvauti gėlininkų mėgėjų susivienijimo veikloje. Susivienijimo reglamentuotus dokumentus pripažįstu, prekybos realizavimo tvarkos laikysiusi". Atnešusiems gėles į parduotuvę, trumpai buvo paaiškinami „dokumentai" ir „tvarka" — jei nepasirašei pareiškimo, keliauk su gėlėmis namo.

Labai skubiai, vasario 10 d. (užvakar) susivienijimo vadai sukvietė pasirašiusiuosius preiškimus (jų susirinko 47), įsteigė visiškai pavaldų susivienijimui gėlininkų skyrių, jo vardu patvirtino parduotuvės priskyrimą.

J. R. Nelengvas viešumo mokslas. Tačiau sutikite, jei atsiranda norinčių realizuoti savo užaugintas gėles ne jūsų siūloma (tegu ir nenaudinga) tvarka, tai neturėtų jūsų piktinti.

N. K. Žinoma, kiekvienas turi teisę pasirinkti. Tačiau tokią teisę norime turėti ir mes. Šiandien 168 mūsų nariai tai dar kartą pareiškėme. Parduotuvę statėme savo lėšomis ir talkomis. Mes puikiausiai, minimaliomis sąnaudomis tvarkėme draugijos reikalus. Mes mokame valstybei nustatytus mokesčius.

J. R. Kas remia jus šioje kovoje?

N. K. Tokių jau konkrečių advokatų neturime. Mūsų pageidavimus ir problemas supranta rajono Tarybos vykdomojo komiteto pirmininkas A. Ridulis. Rajono prokuroro nuomone, mūsų reikalavimai teisėti. Remiamės savo kolektyvo valia ir žemaitišku užsipyrimu.

J. R. Linkiu sėkmės! Ačiū už pokalbį.

Julius RAGELSKIS

IŠ ŽODYNO EVOLIUCIJOS:

Kooptavimas (lot.) — renkamo organo papildymas be rinkimų, to organo nutarimu. TSRS renkamų organų atžvilgiu kooptavimas neleidžiamas, nes jis pažeidžia tarybinės demokratijos pagrindus.

(1969 m. „Tarptautinių žodžių žodynas")

Vėlesnių laikų žodynai paskutinio sakinio nebevartoja.

DĖKOJAME

Tauragės Sąjūdžiui aukoja 200 rub. Bronė Spies—Gailiutė iš Belgijos, (Darpsstraat, 64—3799, Voren). Dėkojame.

Kiekvieno mėnesio antrą pirmadienį vyksta išplėstiniai LPS rajono tarybos ir rėmimo grupių atstovų susirinkimai, kiekvieno mėnesio ketvirtą pirmadienį — LPS rajono tarybos narių susitikimai su žmonėmis. Renkamės Centrinėje bibliotekoje 19 val.

Redaktorius Julius RAGELSKIS

Rašyti mums: 235900, Tauragė, Pasieniečių 3, Centrinė biblioteka, „MŪSŲ ŽINIOMS".

Spausdina Klaipėdos „Ryto" spaustuvės Tauragės skyriuje. P. Žemgulio 11. Formatas A3. Tiražas —1000 egz. Kaina 10 kap. Užsakymo Nr. 555.